Súd:	Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka:	B1-11Csp/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1121201157
Dátum vydania rozhodnutia:	06. 02. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Martina Líšková
ECLI:	ECLI:SK:MSBA4:2025:1121201157.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV, sudkyňou JUDr. Martinou Líškovou, v spore žalobcu: S. C., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom F. K. XXX/X, XXX XX C. Š., zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s. r. o. so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: POHOTOVOSŤ, s. r. o. so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpenému JUDr. Katarínou Hegedüšovou, advokátkou, Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava - mestská časť Dúbravka, o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1.200,00 eur, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 756,00 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a .

III. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 09.02.2021, doručenou Okresnému súdu Bratislava I dňa 11.02.2021, na ktorom sa spor viedol pod sp. zn. 11Csp/18/2021 (od 01.06.2023 Mestský súd Bratislava IV, na ktorom sa spor vedie pod sp. zn. B1-11Csp/18/2021), domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 1.200,00 eur titulom vydania primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 250/2007 Z. z.") a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil odkazom na ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 a tým, že medzi žalobcom ako spotrebiteľom a žalovaným ako veriteľom došlo k uzatvoreniu Zmluvy o úvere č. 608100284 zo dňa 03.06.2010, ktorá z dôvodu chýbajúcich obligatórnych náležitostí bola postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ktorá skutočnosť mala za následok to, že žalobca ako spotrebiteľ bol povinný veriteľovi uhradiť iba skutočne poskytnuté finančné prostriedky na podklade tejto zmluvy (t. j. istinu poskytnutého úveru). Vzhľadom na to, že žalobca na predmetnú zmluvu veriteľovi uhradil finančné prostriedky značne prevyšujúce poskytnuté plnenie zo strany veriteľa, na ktoré veriteľ nemal právny nárok, na strane veriteľa došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktorého vydania sa žalobca domáhal v konaní vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 18C/125/2016. Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 18C/125/2016-122 zo dňa 15.01.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.07.2019, a ktorým došlo zo strany súdu k právoplatnému uloženiu povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 3.780,50 eur spolu s príslušenstvom, a to z dôvodu, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv na ochranu spotrebiteľa, ktorého integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami,

právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovaných ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bližšie špecifikovaných v predmetnom rozhodnutí. Uvedené rozhodnutie bolo potvrdené aj Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/159/2018-197 zo dňa 19.06.2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 03.07.2019. Vzhľadom na tieto skutočnosti a na ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. vznikol žalobcovi ako spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého sa podanou žalobou domáha. Sumu žalobou uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1.200,00 eur, predstavujúcu 32% z priznanej sumy bezdôvodného obohatenia (3.780,50 eur), považoval žalobca za nanajvýš primeranú vzhľadom na to, že zo strany žalovaného došlo k neprijateľnému konaniu už na počiatku ich zmluvného vzťahu a toto vyústilo do náročného konania pred všeobecným súdom, kde spotrebiteľ obhajoval svoje porušené práva, a na ktorom bol žalobca úspešný.

2. Súd žalobe (návrhu na vydanie platobného rozkazu) vyhovel vydaním Platobného rozkazu Okresného súdu Bratislava I č. k. 11Csp/18/2021-60 zo dňa 11.05.2021 v súlade s § 265 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len "CSP"), proti ktorému podal žalovaný včas odpor s vecným odôvodnením. Žiadajúc platobný rozkaz zrušiť a považujúc nárok žalobcu uplatnený žalobou za nedôvodný, žalovaný v odpore tvrdil, že ustanovenie § 3 ods. 5 veta druhá zákona č. 250/2007 Z. z. síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Žalovaný v odpore prezentoval názor, že pri rozhodovaní o tom, či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške, je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť tohto ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení. Žalovaný mal za to, že predmetné rozhodnutie súdu, ktoré uvádza žalobca, má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Vzhľadom na okolnosti prejednávaného prípadu považuje žalovaný prípadne priznanú náhradu finančného zadosťučinenia za neprimerane prísnu a založenú na svojvoľnom a arbitrárnom výklade práva, pričom poukázal na dôležitosť gramatického výkladu slova "primerane". Ďalej žalovaný dôvodil, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany nie len jeho deklaráciu. Žalovaný mal za to, že jeho opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na predchádzajúce konanie neprimerane prísne. Podľa žalovaného žalobcovi žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla, a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Žalobca bol vo svojich konaniach úspešný, a preto už raz došlo k náprave porušeného práva. Žalovaný žiadal súd, aby pri posudzovaní žalobcom uplatneného práva posudzoval konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobcu a žalovaného a pri rozhodovaní vzal do úvahy aj konanie žalobcu, ktorý sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sám konal v rámci kontraktačného procesu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom zmluvy, bol oboznámený so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Žalobca svojim podpisom na zmluve ďalej prehlásil, že si zmluvu prečítal, že ju uzatvoril vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok. Žalobca mal možnosť si zmluvu pred jej podpisom prečítať. Žalovaný teda poskytol žalobcovi úver v dobre viere, že sú mu známe zmluvné dojednania. Za spornú považoval žalovaný aj výšku požadovanej náhrady finančného zadosťučinenia dôvodiac jej relevantným neodôvodnením (odhadom určené). V súvislosti s primeranosťou výšky náhrady finančného zadosťučinenia odkázal žalovaný na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky (Rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29 Odo 652/2001 zo dňa 18.09.2002, Rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 1747/2014 a Rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32 Cdo 139/2008 zo dňa 29.04.2008). Záverom odporu žalovaný uviedol, že konanie žalobcu formou podania žaloby na priznanie finančného zadosťučinenia nie je adekvátne okolnostiam, nakoľko žalobca mal možnosť brániť sa už v počiatkoch kontraktačného postupu a napriek tomu bol absolútne ľahostajný. Žalobca sa teda mohol brániť primerane aj iným spôsobom, než zľahčovaním svojho neobozretného a ľahostajného konania.

3. Vo Vyjadrení žalobcu k odporu žalovaného (replike) zo dňa 09.05.2022 zotrval žalobca na svojej argumentácii obsiahnutej v žalobe. Označil argumentáciou žalovaného v podanom odpore proti platobnému rozkazu za zavádzajúcu a nezohľadňujúcu aktuálnu úpravu ani rozhodovaciu prax v konaniach o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, pričom zaujal k jednotlivým argumentom žalovaného stanovisko.

4. Žalovaný sa vo Vyjadrení (duplike), doručenom Okresnému súdu Bratislava I dňa 29.06.2022, vyjadril k vyjadreniu žalobcu k odporu (replike). Zotrvávajúc v celom rozsahu na podanom odpore proti platobnému rozkazu a považujúc jeho obsah za dostačujúci, navrhol žalobu ako nedôvodnú v plnom rozsahu zamietnuť a zaviazať žalobcu na náhradu trov konania žalovanému. Zdôraznil, že konanie žalobcu formou žaloby na priznanie finančného zadosťučinenia nie je adekvátne okolnostiam. Podľa žalovaného sa žalobca teda mohol brániť primerane aj iným spôsobom, než zľahčovaním svojho neobozretného a ľahostajného konania. Nepovažoval za vhodné priznať žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie dôvodiac, že domáhanie sa žalobcu primeraného finančného zadosťučinenia nezodpovedná požiadavke všeobecnej spravodlivosti. Vzhľadom na okolnosti prejednávaného prípadu považoval prípadné priznanie náhrady finančného zadosťučinenia za neprimerané.
5. Podľa Čl. 12 Základných princípov CSP, na prejednanie veci sa nariaďuje ústne pojednávanie, ak zákon neustanovuje inak.

6. Súd vo veci rozhodol na pojednávaní konanom dňa 06.02.2025 za prítomnosti advokáta žalobcu. Nedostavil sa bez ospravedlnenia riadne a včas predvolaný advokát žalovaného, ktorý má doručenie predvolania riadne vykázané na č. l. 130 (bolo mu doručené dňa 12.08.2024). Súdu bolo dňa 04.02.2025 doručené od žalovaného "Ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní", v ktorom uviedol, že žalovaný si dovoľuje ospravedlniť svoju neúčasť na pojednávaní z dôvodu vysokej pracovnej zaneprázdnenosti a zároveň súhlasí, aby sa súdne konanie uskutočnilo v jeho neprítomnosti, pričom sa v plnom rozsahu pridržiava predošlých podaní. Súd konštatoval, že na pojednávanie nebol predvolaný žalovaný, ale jeho advokát, ktorý sa nedostavil bez ospravedlnenia napriek riadnemu a včasnému predvolaniu. Súd preto pojednával v neprítomnosti advokáta žalovaného podľa § 180 CSP.

7. Súd vykonal dokazovanie výpoveďou advokáta žalobcu, ktorý zotrval na podanej žalobe, a listinami tvoriacimi obsah súdneho spisu: žaloba a prílohy k žalobe: Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 18C/125/2016-122 zo dňa 15.01.2018, právoplatný dňa 03.07.2019 a vykonateľný dňa 09.07.2019 v I. a II. výroku v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/159/2018-197 zo dňa 19.06.2019, právoplatným dňa 03.07.2019; Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/159/2018-197 zo dňa 19.06.2019, právoplatný dňa 03.07.2019, ktorým odvolací súd potvrdil ako vecne správny Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 18C/125/2016-122 zo dňa 15.01.2018 v prvom výroku, ktorým žalobu žalobcu zamietol, a v druhom výroku, ktorým uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 3.780,50 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 14.03.2017 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (ktorým súd prvej inštancie rozhodol o vzájomnej žalobe žalovaného proti žalobcovi); Predžalobná výzva na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zo dňa 03.02.2021; E-mail adresovaný žalovanému dňa 03.02.2021 s predmetom a prílohou: Predžalobná výzva na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zo dňa 03.02.2021; ďalej odpor žalovaného proti platobnému rozkazu, vyjadrenie žalobcu k odporu žalovaného proti platobnému rozkazu (replika), vyjadrenie žalovaného k vyjadreniu žalobcu k odporu (duplika); z ktorých zistil nasledovný skutkový a právny stav:

8. Nespornými skutkovými tvrdeniami medzi stranami sporu sú skutkové tvrdenia o tom, že Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 18C/125/2016-122 zo dňa 15.01.2018, právoplatným dňa 03.07.2019 (jeho druhým výrokom) v spojení s potvrdzujúcim Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/159/2018-197 zo dňa 19.06.2019, právoplatným dňa 03.07.2019 (jeho I. výrokom), bola žalovanému uložená povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 3.780,50 eur s príslušenstvom z dôvodu, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv na ochranu spotrebiteľa, ktorého integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovaných ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bližšie špecifikovaných v predmetných rozsudkoch, t. j. nesporným skutkovým tvrdením medzi stranami sporu je tvrdenie, že žalobca ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva

alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi.

9. Sporným skutkovým tvrdením medzi stranami sporu zostáva to, zostáva to, či žalobca ako spotrebiteľ má právo na primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.200,00 eur (predstavujúce 32% z priznanej sumy bezdôvodného obohatenia 3.780,50 eur) od žalovaného ako toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. a osobitnými predpismi zodpovedá, pričom žalobca tvrdí, že má, a žalovaný toto tvrdenie popiera tvrdením, že nemá, a v prípade, ak by mal, namieta výšku požadovaného primeraného zadosťučinenia.

10. Žalobcova argumentácia v prospech žaloby je opísaná v bodoch 1. a 3. odôvodnenia rozsudku, na ktorú súd na tomto mieste v podrobnostiach odkazuje.

11. Obrana žalovaného je opísaná v bodoch 2. a 4. odôvodnenia rozsudku, na ktorú súd na tomto mieste v podrobnostiach odkazuje.

12. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 250/2007 Z. z"), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. Citované ustanovenie § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. upravuje právo spotrebiteľa, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie svojho práva alebo povinnosti vyplývajúcich zo zákona č. 250/2007 Z. z. a osobitných predpisov upravujúcich postavenie spotrebiteľa a spotrebiteľské právne vzťahy, na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za toto porušenie zodpovedá.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky, rozhodujúc ako súd dovolací, v Uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 sa v rámci podaného dovolania (poznámka: dovolaním napadnuté odvolacie rozhodnutie je zo dňa 15.07.2020) zaoberal (aj) právnou otázkou, či možno priznať primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. bez toho, aby bola v konaní preukázaná existencia a výška vzniknutej ujmy a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Vo svojich nosných záveroch v tejto súvislosti uviedol: "Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými zákonmi zodpovedá. Citované ustanovenia má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje, je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol

medzi stranami sporu spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia ... Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje ... Vo vzťahu k tejto otázke možno uzavrieť, že v prípade žaloby spotrebiteľa o primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľ v tomto konaní preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy."

15. Na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/389/2015 a sp. zn. 6Cdo/127/2017, nadviazalo temporálne neskoršie Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/92/2021 zo dňa 30.06.2022, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 4/2022 pod č. 48, a ktorého práva veta znie: "Pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu."

16. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/389/2015, Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, a Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/92/2021 zo dňa 30.06.2022, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 4/2022 pod č. 48, možno jednoznačne považovať za ustálenú súdnu prax. Podľa tejto ustálenej súdnej praxe je jedinou podmienkou pre priznanie finančného zadosťučinenia úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi. Táto podmienka je splnená, ak súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti (v danom prípade nárok z bezdôvodného obohatenia z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti Zmluvy o úvere č. 608100284 zo dňa 03.06.2010). Žiadna iná podmienka nemusí existovať. Pri uplatňovaní tohto nároku má spotrebiteľ uľahčenú dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany, pričom preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. V prípade rozsahu finančného zadosťučinenia nie sú stanovené žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Rozhodujúcim kritériom je primeranosť požadovaného finančného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu. V prípade žaloby spotrebiteľa o primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., zákon nevyžaduje, aby spotrebiteľ v tomto konaní preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy. V kontexte týchto rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky preto neobstojí obrana žalovaného, prezentovaná v odpore proti platobnému rozkazu (opísaná v bode 2. odôvodnenia rozsudku), na ktorej zotrval žalovaný aj vo Vyjadrení (duplike), doručenom Okresnému súdu Bratislava I dňa 29.06.2022, a súd, v zhode s názorom žalobcu, obsiahnutým vo Vyjadrení žalobcu k odporu žalovaného (replike) zo dňa 09.05.2022, na ktorom zotrval aj vo výpovedi advokáta žalobcu na pojednávaní dňa 06.02.2025, pokladá argumentáciu žalovaného v podanom odpore proti platobnému rozkazu za zavádzajúcu a nezohľadňujúcu ustálenú súdnu prax v sporoch o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z.

17. Interpretáciou § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. v nadväznosti na Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/389/2015, Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, a Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky sp. zn. 7Cdo/92/2021 zo dňa 30.06.2022, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 4/2022 pod č. 48, možno dospieť k záveru, že úspešným uplatnením práva na súde je nutné rozumieť právoplatné rozhodnutie súdu o priznaní nároku zo spotrebiteľskej zmluvy, alebo určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, či zrušenie rozhodcovského rozsudku, ak vychádza z neprijateľnej rozhodcovskej doložky a pod. Podmienka úspešného uplatnenia práva na súde je v danom prípade splnená právoplatným Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 18C/125/2016-122 zo dňa 15.01.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.07.2019 a vykonateľnosť dňa 09.07.2019 v prvom a druhom výroku v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/159/2018-197 zo dňa 19.06.2019, právoplatným dňa 03.07.2019, ktorým odvolací súd potvrdil ako vecne správny Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 18C/125/2016-122 zo dňa 15.01.2018 v prvom výroku, ktorým žalobu žalobcu zamietol, a v druhom výroku, ktorým uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 3.780,50 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 14.03.2017 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, t. j. ktorým súd prvej inštancie rozhodol o vzájomnej žalobe žalovaného proti žalobcovi tak, že priznal žalovanému ako spotrebiteľovi (v predmetnom spore, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-11Csp/18/2021, v procesnom postavení žalobcu) nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.780,50 eur s príslušenstvom. Vznik ujmy v sporoch o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je potrebné skúmať a zo strany žalobcu preukazovať, nakoľko na vznik tohto práva postačuje samotné porušenie práva alebo povinnosti, čo je v danom prípade naplnené a potvrdené právoplatným Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 18C/125/2016-122 zo dňa 15.01.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.07.2019 a vykonateľnosť dňa 09.07.2019 v prvom a druhom výroku v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/159/2018-197 zo dňa 19.06.2019, právoplatným dňa 03.07.2019. Pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z., je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu.

18. V prejednávanej veci je z obsahu spisu zrejmé, a nie je to ani medzi stranami sporné, že žalobca, ako spotrebiteľ, na súde [v spore vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 18C/125/2016, ktorý Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 18C/125/2016-122 zo dňa 15.01.2018, právoplatným dňa 03.07.2019 a vykonateľným dňa 09.07.2019 v prvom a druhom výroku v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/159/2018-197 zo dňa 19.06.2019, právoplatným dňa 03.07.2019, ktorým odvolací súd potvrdil ako vecne správny Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 18C/125/2016-122 zo dňa 15.01.2018 v prvom výroku, ktorým žalobu žalobcu zamietol, a v druhom výroku, ktorým uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 3.780,50 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 14.03.2017 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, t. j. ktorým súd prvej inštancie rozhodol o vzájomnej žalobe žalovaného proti žalobcovi tak, že priznal žalovanému ako spotrebiteľovi (v predmetnom spore, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-11Csp/18/2021, v procesnom postavení žalobcu) nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.780,50 eur s príslušenstvom z dôvodov, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv na ochranu spotrebiteľa, ktorého integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovaných ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bližšie špecifikovaných v predmetných rozhodnutiach] úspešne uplatnil porušenie svojich práv ustanovených zákonom č. 250/2007 Z. z. a osobitnými predpismi, keď jeho vzájomnej žalobe v spore vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 18C/125/2016 tento súd vo vzťahu k tomuto nároku vyhovel. Žalobca tak splnil predpoklad, ktorý zákon č. 250/2007 Z. z. v ustanovení § 3 ods. 5 veta tretia vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby žalobca preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy.

19. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu, čo však neznamená svojvôľu pri jej určovaní, pretože pri jej stanovení je nutné zohľadniť rôzne kritériá, a to intenzitu zásahu do spotrebiteľských práv, časové trvanie závadného konania dodávateľa, jeho satisfakčnú, sankčnú a preventívnu funkciu.

20. Na margo primeranosti požadovaného finančného zadosťučinenia, ako rozhodujúceho kritéria pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z., pričom jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu, súd konštatuje, že žaloba je dôvodná v jej základe, t. j. že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, avšak čo sa týka sumy žalobcom požadovanej ako primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.200,00 eur, súd považuje za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 756,00 eur (predstavujúce 20% z priznanej sumy bezdôvodného obohatenia 3.780,50 eur, namiesto žalobou uplatnených 32% /1.200.00 eur/ z priznanej sumy bezdôvodného obohatenia 3.780,50 eur) podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Žalobu súd teda považuje za nedôvodnú v primeranom finančnom zadosťučinení vo výške 444,00 eur ako rozdielu medzi žalobcom uplatneným primeraných zadosťučinením vo výške 1.200,00 eur a finančným zadosťučinením vo výške 756,00 eur (1.200,00 eur mínus 756,00 eur), súdom považovaným za primerané. Sumu 756,00 eur súd považuje za zodpovedajúcu stavu, kedy zo strany žalovaného došlo k neprijateľnému konaniu už pri vzniku zmluvného vzťahu založeného medzi žalovaným ako veriteľom (dodávateľom) a žalobcom ako dlžníkom (spotrebiteľom) Zmluvou o úvere č. 608100284 zo dňa 03.06.2010, ktoré vyústilo do súdnych konaní na Okresnom súde Žiar nad Hronom, ako súde prvej inštancie, a následne na Krajskom súde v Banskej Bystrici, ako odvolacom súde, počas ktorých (až do ich právoplatného skončenia dňa 03.07.2019) žalobca ako spotrebiteľ obhajoval svoje porušené práva vzájomnou žalobou a bol v ich obhajovaní úspešný. Súd má za to, že finančné zadosťučinenie priznané žalobcovi v sume 756,00 eur, ktorá činí 20% zo sumy žalobcom priznaného bezdôvodného obohatenia 3.780,50 eur v spore vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 18C/125/2016, spravodlivo a postačujúco vyrovná ujmu žalobcu ako spotrebiteľa, zároveň adekvátne sankcionuje žalovaného ako dodávateľa, a poskytne žalobcovi ako spotrebiteľovi náležitú satisfakciu, čím naplní všetky atribúty finančného zadosťučinenia tak, ako ich má na mysli ustanovenie § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. Suma priznaného finančného zadosťučinenia zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako žalobcovi poskytnutú satisfakciu ako spotrebiteľovi, a tiež ako odmenu pre žalobcu, ktorý podal vzájomnú žalobu v spore vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 18C/125/2016 voči dodávateľovi, ktorý sa dopustil porušenia jeho spotrebiteľských práv. Uvedené finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného ako dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Dodávateľ má jednoduchú možnosť sa plateniu finančného zadosťučinenia, prípadne aj iným zodpovednostným následkom, v iných úverových vzťahoch, vyhnúť, a to tým, že bude podnikať v súlade s pravidlami, stanovenými právnymi predpismi Slovenskej republiky. Súd považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 756,00 eur aj s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa, ktorá nemusí byť v rovnakej, numericky vyjadrenej, výške, ako ujma, ktorá hrozila. Súd pokladal priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 756,00 eur za primerané aj vzhľadom na dĺžku trvania nezákonného stavu od 03.06.2010, t. j. od uzavretia Zmluvy o úvere č. 608100284 medzi žalobcom a žalovaným, do 03.07.2019, t. j. do právoplatnosti rozhodnutia vo veci vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 18C/128/2016, počas ktorého bol žalobca nútený domáhať sa ochrany svojich práv vzájomnou žalobou na súde prvej inštancie a odvolacom súde, a tiež vzhľadom na existenciu objektívnej spôsobilosti vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom živote žalobcu, napr. znížením životnej úrovne žalobcu po dobu trvania nezákonného stavu, alebo nemajetkovou ujmou žalobcu v peniazoch, ku ktorej došlo vo sfére psychiky žalobcu v dôsledku porušovania povinností zo strany žalovaného ako dodávateľa. Súd však vzal zreteľ aj na skutočnosť vyplývajúcu z bodov 28. a 34. odôvodnenia Rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 18C/125/2016-122 zo dňa 15.01.2018, právoplatného dňa 03.07.2019, že žalobca bol Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 3T/136/2013 zo dňa 19.08.2013, právoplatným dňa 23.10.2013, uznaný za vinného zo spáchania prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona, z dôvodu, že žalobca v žiadosti o úver (v súvislosti so Zmluvou o úvere č. 608100284 zo dňa 03.06.2010 uzatvorenou medzi žalobcom a žalovaným) uviedol nepravdivé údaje v položke mesačné príjmy a výdavky a úver nesplácal. Napokon súd zohľadnil aj fakt, že účelom priznania primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odradenie dodávateľa od takýchto praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohacovania sa pre druhú stranu sporu.

21. V súvislosti s odkazom žalovaného na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky v odpore proti platobnému rozkazu, súd uvádza, že poukazovanie na rozhodnutia súdov Českej republiky je nepochybne inšpiratívne vzhľadom na príbuznosť právnej úpravy a možno v rámci argumentácie využiť úvahy v nich uvedené, nemožno ich však považovať za súčasť ustálenej rozhodovacej praxe

súdov Slovenskej republiky a poukazovať na ne ako judikáty, ergo výklad zákona, od ktorého možno odvodzovať právnu istotu adresáta právnych noriem platných v Slovenskej republike.

22. Nakoľko mal súd za preukázanú dôvodnosť žaloby v nároku na zaplatenie sumy 756,00 eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia podľa ustanovenia § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. konštatujúc naplnenie podstaty tohto zákonného ustanovenia, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 756,00 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku v I. výroku enunciátu rozsudku.

23. Lehotu na plnenie (do troch dní od právoplatnosti rozsudku) súd určil v súlade s ustanovením § 232 ods. 3 veta prvá CSP, podľa ktorého, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku.
II.
24. Vo zvyšku súd žalobu zamietol ako nedôvodnú v II. výroku enunciátu rozsudku. Súd považoval žalobu za nedôvodnú v primeranom finančnom zadosťučinení vo výške 444,00 eur ako rozdielu medzi žalobcom uplatneným primeraným finančným zadosťučinením vo výške 1.200,00 eur a súdom priznaným primeraným finančným zadosťučinením vo výške 756,00 eur (1.200,- eur mínus 756,00 eur).

III.

25. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v III. výroku enunciátu rozsudku podľa § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

26. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

27. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

28. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

29. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

30. Zásadu úspechu vo veci (§ 255 CSP) súd uplatní i na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nakoľko nemožno žalobcu totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Žalobcu v predmetnom spore bolo nevyhnutné považovať za plne procesne úspešnú sporovú stranu, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu. Na základe uvedeného, v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami, súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100% z prisúdenej sumy primeraného finančného zadosťučinenia 756,00 eur.

31. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

32. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozsudku v súlade s citovaným ustanovením § 262 ods. 2 CSP.

33. O povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok zo žaloby rozhodne vyšší súdny úradník (§ 6 ods. 1 písm. e/ zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov) v zmysle ustanovenia § 2 ods. 2 veta prvá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z

registra trestov v znení neskorších predpisov v spojení s ustanovením § 4 ods. 2 písm. v) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení účinnom ku dňu podania žaloby (k 11.02.2021).

Poučenie:

Proti I. a II. výrokom enunciátu tohto rozsudku, ktorými súd rozhodol o veci samej, je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP).

Proti III. výroku enunciátu tohto rozsudku, ktorým súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania, je prípustné odvolanie (§ 357 písm. m/ CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), v dvoch vyhotoveniach.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 362 ods. 1 CSP).
Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 2 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a uvedenie spisovej značky prebiehajúceho konania /§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP/) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /odvolacie dôvody/ a čoho sa odvolateľ domáha /odvolací návrh/ (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci
(§ 365 ods. 1 CSP).
Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).
Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie
(§ 366 CSP).

Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie (§ 38 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov).